

Det Kgl. Norske Videnskabers Selskab, Trondhjem.

Trende aarandelige Sauge

1 Min Siel var mi tilfreds.

2 Skal o Gud mit Facit bli.

3 O Herre Gud Fader i Hiimmerig.

V box 181512

4-322

Stromnesboeckets

Visa af quædelt Jeshold. (N: 10)

Treude Mandelig Saccy
(1) " Min Sjæl var us tilfred"
(2) " Skal o Qid min Fæit bliv"
(3) " O Her Qid Fæit i di Himmeris"
Treff i dte Au.

2. [Volqvartz, Marcus Carstensen]

V. box 18:512 I 370.

Trende

Mandelige Sange,

Den Første:

Din Siæl vær nu tilfreds 2c.

Slunges som:

All Verden tænk dig om, hvor 2c.

Den Anden:

Stal o GUD! mit Facit blive,
altid Rent 2c.

Slunges som:

Som en Hiort med Tørst besangen, 2c.

Den Tredie:

O! HERRE GUD Fader udi
Himmerig, 2c.

Slunges under sin velbehagelige Melodie.

Trykt i dette Aar.

V. box 18:512

Den Første:

I.

Sin siæl! vær nu tilfreds, Og la
dig nu kun nøye, Om lykken
er dig vred, Og vil dig ey til-
føye, Jeg haabes dog engang, For for-
rig og fortred, Omsider glæde-sang
Naar jeg med jord er klæd.

2.

Thi kors og fattigdom, Bedrøvelig
monne være, Mens større sorg
som, Naar tungen os besværer,
løgn og stoer uret, Og skær som
kniv, Langt bedre er dog det, At
qvit sit liv.

3.

O! GUD ombvende dem, Som andr
vil bedrøve, Med deres tunger slem
Saa tit og ofte øver, Jeg haabes dog en
gang, Saae ande paa min sorg, Naar
jeg fra verdens trang, Havner i him-
mels-borg.

4. De

4.

Det skader dig ey naar, En mund væn
ad dig gøer, Du det i vinden skaar,
Som vinden driver, røer, Lad klaffers
falste mund, Os føre hid og did, Vær
kun taalmodelig, Og sid du saa dine
tid.

5.

Det mig og saa er skeed, GUD hielt
mig overvinde, Min fiende dog en
gang, Paa min sorg saae aod ende,
Verden gaaer mig imod, Ach hielt, O!
Jesu fier, Jeg falder dig til foed, Du
jo min frelser er.

Den Anden:

I.

Skaal O! GUD mit facit blive, Altid
nyt paa regne-bret, Vil du gylden-tal
ey skrive! Er din naade alt udslætt?
Giv hvad du beskiftet har, Ingen det
fra mig bort-tar, Du, som alting di-
viderer; Lykken du multiplicerer.

2.

Giv mig GUD min sorgs Manasse,
Stim for mit mara-vand, At jeg udaf
tørner hvasse, Dobbelt roser plukke kand,
Lad mig efter tordens lyd, Høre
harpe.

harpe-leeners fryd, Saa vil jeg din
udføre, Medens tungen kand sig røre.

3.
Grønt træ passer ey til støtte, Det maa
tørres først i vind, Vil GUD os, som
piller, støtte, I sin æres tempel ind,
Spønerne afhuages maa, Suures væd-
sker tørre faa, Hungrig tunge best kand
smage, Naadens søde honning-kage.

4.
Vil Brudgommen ey strax løbe, Som
en raa, til Bruden hen, Vil han sig i
skiul indsvøbe, Vi skal see ham god igien;
Daniel i aanden bad, Midt i bønnen
blev han glad; Om vi end maa længe
vie, Skal vi haabe, taalig tie.

5.
Den tiid Peder ville synke, Diale GUD
ham med haanden først, Du dig over
os vil ynke, Naar vor nød er aller-
størst; Du mod middel hielp kand,
Du af dynd gjør øyen vand, Lægedom
af saar du trækker, Lyset du af mørket
vækker.

6.
Nagar! vil din flaske blive, Tom for dig
og Ismael, GUD kand fælde vand dig af-
ve, Du ey tørste skal ihjel; Naar vi i
den

heele egn, Ikke see en aave regn,
skal vor bæf dog suid opfynde, Som
al lædsker vand os yde.

7.
Spør du hvor du brød skal tage,
Israel dig lærer det, Naar de ey har
meel at bage, Da blir de af manna
mætt; Slipper end vor manna her,
Skiulte manna gives der, Lad hver dag
sin plage have, Daglig brød GUD skal
tillave.

8.
Mad min siæl den fattes ikke; Thi
GUDs villie er min mad, Vin kand siæl
en og saa drikke, Christi vinstof gjør
den glad; Penge vil jeg sige ney, Vin
og melk de selges ey, Ewig bolig jeg ey
lavner, Naar GUDs arme mig om-
lavner.

Den Tredie:

1.
HERRER GUD Fader udi Himmerig,
Hvi est du saa mild og miskundelig,
En HERRER over Lande og Riger.

2.
Først skabte du Himmel saa skabte du Jord,
All Verden skabte du med et Ord,
Planeter og alle smaa Stjerner.

3. Saa

3.
Saa skabte du Adam den første Man,
I Paradis der satte du ham,
Du gavst ham all Verden at raade.

4.
Du gavst ham at raade over alt det der
var,
Saa nær som det Træ der Eblene bar,
Det lodst du jo Adam forbyde.

5.
Vor HErre lod Adam en Søvn falde
paa,
Et Ribbeen ud af hans Side han tog,
Deraf skabte HErren en Qvinde.

6.
Adam han vaaaner og da ved sig saae,
Den deyligste Qvinde for hannem mon
ne staae,
Det monne hannem vel behage.

7.
Og han klappet hende paa hvideren
find,
Sagde: lad os gaae i Urte-Gaarden ind,
Den deyligste Frugt at smage.

8.
Den franke Lykke var dennem saa nær,
Ebi snoede Ormen sig op i det Træ,
Et Ebel til Jorden lod falde.

9. Eva

9
Sa tog Eblet og beed der paa,
Og Adam han gjorde lige saa,
Derfor staae vi begge to nogen.

10.
De plukkede Blader af Figen-Træ,
Og lagde paa deres bare Knæ,
Den Synd kom over os alle.

11.
De plukkede Blader af Figen-Qvist,
Og lagde paa deres bare Bryst,
For de havde syndet mod HErren.

12.
Saa kom vor HErre selv gangendes
frem,
O Adam! O Adam! du Synde-fulde
Lem,
Hvi stander du her saa nogen.

13.
Det gjorde den Qvinde, som du gavst
mig,
Hun lod den Hug-Orm svige sig,
Derfor staaer vi begge to nogen.

14.
Saa bandt vor HErre Adam med det
første Baand,

I dit

